

Да пратя министритѣ—на тѣхъ надежда нѣмамъ!“
— И ето що намислила. Остригала си тя руситѣ
коси, облѣкла се като мжжъ, взела си гуслата и
безъ да каже нѣкому, тръгнала на пжтъ.

Отишла тя въ двора на злия царь и засви-
рила съ гуслата, но тѣй хубаво че 100 годиниъ
да слушашъ да се не наслушашъ. Царьтъ като
чулъ такава хубава свирня, веднага заповѣдалъ да
повикатъ гусларя въ палата му.

— Отъ коя земя си, чудни свирачо, отъ кое
царство?

— Отъ малкъкъ ходя, царьо честити, по бѣлия
свѣтъ; хората веселя и себе си храня.

— Хайде остани при мене 2—3 дена, азъ ху-
баво ще те наградя!

Гусларьтъ останалъ; по цѣлъ день прѣдъ царя
свирилъ, а той слушалъ и не се наслушвалъ. И
какви чудни, какви, сладки пѣсни се изливали
прѣдъ него! Всѣка мжка, всѣка скръбъ като съ
ржка отнемали! — Прѣживѣлъ гусларьтъ три дни
у царя и тръгналъ да си отива.

— Какво да ти платя за свирнята? — го по-
питалъ царьтъ.

— Подари ми единъ клѣтникъ — затворникъ,
царьо; ти си имашъ много въ тъмницата, а мене
ми трѣбва другарь за подалечни земи; по нѣ-
кога нѣма съ кого и дума да си продумамъ.

— Ела и избери си когото искашъ, казалъ
царьтъ и повелъ гусларя къмъ затвора.

Свирачьтъ разгледалъ затворницитѣ, избралъ
си затворника-царь и тръгнали заедно да пжту-
ватъ. Като дошли до своето царство, царьтъ казалъ:
Пусни ме, добрий човѣче, азъ не съмъ простъ зат-
ворникъ, а самия царь на тази земя; колкото
щешъ откупъ земи; ни пари, ни селяни ще по-
жала!“ Тукъ тѣ се сбогували и всѣки тръгналъ
по своя пжтъ. — Царицата побързала и по око-